Р Е Ш Е Н И Е
№ 39506

гр. София, 13.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Трето отделение 81 състав,** в публично заседание на 08.10.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Стоян Тонев

при участието на секретаря Лилия Благоева, като разгледа дело номер **9651** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/.
Образувано е по жалба от К. И. И., чрез адв. Г. с посочен съдебен адрес, срещу Заповед №GPAM-2532013/01.07.2026г. за прилагане на принудителна административна мярка по чл.171, т.1, б. з), подбуква гг) от Закона за движение по пътищата, издадена от мл. автоконтрольор към отдел Пътна полиция СДВР, с която на жалбоподателя е наложена ПАМ по чл. 171, т. 1, б. „з“ подбуква „ гг“ от ЗДвП – временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца на водач, който е извършил нарушение по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП.
В жалбата се навеждат подробни основания за незаконосъобразност на оспорената ЗППАМ.Твърди се, че не е извършено административно нарушение по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП като основание за налагане на ПАМ и оспорената заповед е издадена в противоречие с материалния закон. Моли съдът за нейната отмяна. В съдебно заседание жалбоподателят не се явява, представлява се от адв. Г., която поддържа жалбата, иска отмяна на ЗППАМ и заявява претенция за разноски.

Ответникът - редовно призован, не се явява, представлява се от юрк.К., която оспорва жалбата и намира, че процесната ЗППАМ е законосъобразна, представя писмени бележки. Заявява претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар.

СГП не изпраща представител и не изразява становище по спора.

Административен съд – София град, след като обсъди доводите на страните и прецени

представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С обжалваната Заповед №GPAM-2532013/01.07.2026г. издадена от младши автоконтрольор към отдел Пътна полиция СДВР на жалбоподателя е наложена ПАМ по чл. 171, т. 1, б. „з“ подбуква „ гг“ от ЗДвП – временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца на водач, който е извършил нарушение по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП. Посочените в заповедта мотиви на административния орган са, че е съставен АУАН от 01.07.2026г., затова че на 01.07.2026г. около 11,06 часа в [населено място], [улица]е управлявал МПС- собствения си автомобил „Ф. К. “ с рег. [рег.номер на МПС] , който е със служебно прекратена на 27.05.2026г. регистрация на осн. чл. 143, ал. 10 от Закона за движението по пътищата, поради липса на валидна ЗЗ Гражданска отговорност на автомобилистите..В АУАН нарушението е квалифицирано по чл.140 ал.1 пр.1 от ЗДвП-управление на МПС, което не е регистрирано по надлежния ред.

От приложената застрахователна полица е видно, че е сключена застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите с начало на застрахователното покритие от 11, 27 часа на 01.07.2026г. до 30.06.2027г.., 23,59 ч.

По делото са приети като доказателства представените с изпратената по електронен път административната преписка такива, както и доказателства за компетентност на органите, издали АУАН и ПАМ, доказателства за връчване на ЗППАМ, акт за установяване административно нарушение и ЗППАМ. Приложени са доказателства за сключена застраховка „Гражданска отговорност“ за управляваното от МПС.

При така установената фактическа обстановка, настоящият състав прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 АПК, от активнолегитимирано лице, срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима, като разгледана по същество е основателна, като съображенията са следните:

На основание чл. 172, ал.1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1 от същия закон се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Определянето на тези служби е в правомощията на министъра на вътрешните работи, с оглед разпоредбата на чл. 165, ал. 1 от ЗДвП. С оглед представените заповеди, издадени съответно от Министъра на вътрешните работи и от Директора на СДВР, съдът намира, че атакуваният административен акт е издаден от компетентен орган и в предвидената писмена форма.

Оспорената ЗППАМ като ИАА е издадена в писмена форма и съдържат фактически и правни основания за прилагане на съответната принудителна административна мярка.

Съгласно чл. 171, т. 1, б. „з“ подбуква „ гг“ от ЗДвП в относимата част – „За осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат следните принудителни административни мерки: временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач: който при управление на моторно превозно средство е извършил нарушение по този закон, за което е предвидено налагане на наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от: 6 месеца – за нарушенията по чл. 175.. ал. 3…“. Съгласно чл.175, ал.3 от ЗДвП – „Наказва се с лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок от 6 месеца и с глоба 500 лв. водач, който управлява моторно превозно средство, което не е регистрирано по надлежния ред или е регистрирано, но е без табели с регистрационен номер“.

Съгласно разпоредбата на чл. 143, ал. 10 от ЗДвП служебно се прекратява регистрацията

на пътни превозни средства, за които е получено уведомление от Гаранционния фонд по чл. 574, ал. 11 от Кодекса за застраховането. Така прекратената регистрация на пътно превозно средство се възстановява служебно при предоставени данни за сключена застраховка от Гаранционния фонд по реда на чл. 574, ал. 6 или по желание на собственика след представяне на валидна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите.

Административният орган е отнел СУМПС на водача, тъй като полицейският орган е установил, че управляваният от него автомобил е с прекратена служебно регистрация по чл. 143, ал. 10 от ЗДвП, т.е. поради липса на валидна задължителна застраховка ГО. По делото е представена застрахователна полица за заплатена ГО от собственика на автомобила непосредствено след нарушението.

Самото наличие на служебно прекратена регистрация не може да бъде достатъчно основание автоматично да се приеме наличие на административно нарушение, като основание за налагане на ПАМ, без да бъде изследвана и доказана субективната страна на деянието. При липсата на данни за узнаване на прекратената регистрация и при наличието на поставени регистрационни табели, у водача не е имало обективно възприемаем признак, от който да следва знание за незаконността на регистрационния статус на автомобила.

Освен това настоящият състав намира, че оспорената заповед е непропорционална и несъответна на целта на закона, с оглед настъпилото в деня на нарушението сключване на валидна застраховка.

Съгласно чл. 22 от Закона за административните нарушения и наказания, за предотвратяване и преустановяване на административните нарушения, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях могат да се прилагат принудителни административни мерки.

Принудителните административни мерки са една от проявните форми на властническата гаранция за точно осъществяване на надлежно, нормативно установено, материално правило за поведение, било като изключат предпоставките, то да бъде нарушено, било като преустановят, деянията предприети в нарушение на същото или изключат предпоставките за настъпване на вредни последици от противоправното деяние или респективно имат за последица, отстраняване на вече настъпили вредни последици от такова деяние.

Тези принудителни мерки по правното си естество не съставляват административни наказания – те не са насочени към личността на дееца - да санкционират неправомерното му поведение, макар и да са форма на административна принуда.

Поради това, за разлика от административното наказание, което трябва да бъде изтърпяно, както е наложено за съответен период от време, през който е постановена принудата -например временното лишаване от право да се упражнява определена професия или дейност, действието на наложената административна мярка е обосновано и допустимо единствено до момента, до който тя има за фактическа последица, предотвратяване и преустановяване на нарушението, съответно предотвратяване или отстраняване на вредните последици от същото.

В случая, административният орган е отнел СУМПС на водача, тъй като полицейският орган е установил, че управляваният от жалбоподателя автомобил е с прекратена служебно регистрация по чл. 143, ал. 10 от ЗДвП, тоест поради липса на задължителна застраховка ГО. Такава застраховка, обаче ,е сключена непосредствено след нарушението.

Следователно, дейността е била приведена в съответствие с нормативното предписание.

Съответно със сключването на визираната застраховка целите на ПАМ са постигнати, а прилагането на ПАМ спрямо жалбоподателя придобива санкционен характер, какъвто ПАМ не би следвало да има.

Предвид всичко изложено съдът намира, че са налице предпоставките за отмяна на наложената

ПАМ.
Жалбоподателят претендира разноски, поради което ответникът следва да бъде осъден да му заплати такива.Ответникът е направил възражение за прекомерност на адвокатския хонорар от 400 евро .Това възражение е немотивирано. Съгласно чл. 78 ал. 5 от ГПК (Изм. – ДВ, бр. 17 от 2026 г.) Ако заплатеното от страната възнаграждение за адвокат е прекомерно съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото, съдът може по мотивирано възражение за прекомерност, направено от насрещната страна, да присъди по-нисък размер на разноските в тази им част. При преценката за прекомерност съдът прилага съответно критериите за определяне на адвокатските възнаграждения по чл. 36, ал. 3 от Закона за адвокатурата и правилата за прилагането им, уредени в наредбата по чл. 36, ал. 4 от същия закон. Съдът не може да присъди по-нисък размер на разноските за адвокатско възнаграждение от размера на заплатеното възнаграждение на адвоката на насрещната страна.Възражението е и неоснователно, в чл.8, ал.3 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа (Загл. изм. – ДВ, бр. 14 от 2025 г.) е посочен минималния хонорар от 1000 лева, равняващи се на 511,29 евро, като в случая хонорара е под този размер, и този размер е справедлив и съответен на ниската фактическа и правна сложност на делото. На жалбоподателя следва да бъдат присъдени разноски общо от 405,11 евро, от която 5,11 евро – държавна такса и 400 евро за адвокатско възнаграждение.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал.2 от АПК Административен съд София - град, III-то отделение, 81 състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по оспорването по жалба на К. И. И. от [населено място], чрез адв. Г., Заповед № GPAM-2532013/01.07.2026г. за прилагане на принудителна административна мярка по чл.171, т.1, б. з), подбуква гг) от Закона за движение по пътищата, издадена от мл. автоконтрольор към отдел Пътна полиция СДВР, с която на жалбоподателя е наложена ПАМ по чл. 171, т. 1, б. „з“ подбуква „ гг“ от ЗДвП – временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца на водач, който е извършил нарушение по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП.

ОСЪЖДА СДВР да заплати на К. И. И. с ЕГН: [ЕГН] от [населено място], направените по делото разноски за адвокатско възнаграждение и държавна такса в размер общо на 405,11 евро.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване съгл. чл. 172, ал. 5 от ЗДвП.

СЪДИЯ: